

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/1011/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

272/2013. (IX. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹2012. december 21-én előterjesztett **panaszát** 2013. szeptember 18-án – dr. Kádár András Kristóf távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a T. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedés nem történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2012. december 21-én adta postára panaszbeadványát, melyben büntetőügyével összefüggésben adott elő sérelmeket.

A panaszolt intézkedés 2012. december 17-én történt, a T. városi rendőrkapitányságon, ahol a panaszossal szemben egy a beadványban megnevezett rendőrtiszt követett el jogsértéseket kollégáival együtt, akiket a tiszt a panaszos kérése ellenére sem volt hajlandó megnevezni. A panaszos beadványa az előállításához és az eljárás menetéhez is kapcsolódik.

2012. december 17-én 10 óra 20 perc körül a panaszos kivitte barátnőjét a T. városi vasútállomásra. Kissé késésben voltak, ezért a panaszos sietve leparkolt a vasútállomás mellett található C. kereskedés elé. Emiatt a kereskedés tulajával szóváltásba keveredett,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

akinek nem tetszett, hogy a panaszos elé állt be, ezért be akarta szorítani a panaszos autóját másik két autó közé. A szóváltás tettelegességgig fajult. A panaszos elmondta, hogy sajnos nem volt lehetősége elmenekülni, mivel autóját és barátnőjét meg kellett védenie. Ezután a panaszos barátnőjével elment az orvoshoz láteteletet vetetni, és a rendőrségre feljelentést tenni.

A panaszos által megnevezett rendőr már a rendőrkapitányságra érkezéskor is lekezelő hangnemben beszélt a panasossal és őt kísérő barátnőjével. A hangnem a kihallgatások alatt sem változott. Amikor a panaszos elmondta, mi történt velük – utalva rá, hogy önvédelemből ütött vissza – a rendőr közölte, hogy „nem a tévében élünk, hogy mindenki csak úgy megvédi magát”. A panaszos vallomástétele során kérdésre elmondta, hogyan tolatott neki a másik gyanúsított kocsijának, mire a rendőr felkiáltott, hogy ne hazudjon (tegeződve). Miközben a panaszos vallomását olvasta, többször is ráförmedt, hogy olvassa már, ami le van írva, „mert nem érünk rá”. A kihallgatás végén pökhendi, gúnyos stílusban megkérdezte, hogy „ugyan árulja már el, miért mindig maga az áldozat? Nem lehet, hogy a stílusa miatt?”. A panaszos kihallgatása előtt jelezte, hogy a rendőrségen megrongálták kabátját, melynek kiszakadt az ujjja, pedig mikor bejöttek, még ép volt – erre a rendőr közölte, hogy „leszarom a kabátod”. Amikor pedig a panaszoszt kiengedték, kolléganőjével a következőket jelentette ki: „Kísérd ki” Írjátok meg a papírokat, rúgd seggbe, és aztán mehet!”.

Megérkezésük pillanatában elvett a panaszosztól és barátnőjétől minden tárgyat (a készpénzt kivéve), és többet nem engedte, hogy bárkivel is kommunikáljanak, mert úgy vélekedett, hogy „ez az eljárás menete”, és a panaszos és barátnője gyanúsítottként vett részt benne. A panaszoszt 6 órán keresztül (14 óra 05 perctől 19 óra 50 percig) bezárva tartották egy cellában, ahol a fűtés éppen hogy csak működött, míg a rendőrkapitányság egyéb helyiségeiben meleg volt. A panaszos kabátját elvették, és csak órákkal később, kérésére adta vissza egy másik rendőrtiszt. A vakolat potyogott, vizeletszag járta át a helyiséget. Őrséget nem biztosítottak, így ha a panaszos WC-re szeretett volna menni, vagy inni kérni, csak a kamerán keresztül tudott integetni, vagy a rácsot rázhatta – jelzéseit elég sokára vették észre, akárhányszor is próbálkozott. Első alkalommal, amikor a panaszos ki akart menni a WC-re, a rendőrök addig nem engedték ki, míg alá nem írta azt a papírt, amin az előállításra vonatkozó jogai, illetve a betartandó szabályok voltak feltüntetve. Vízet még kérésére sem biztosítottak, pedig a panaszos vesebeteg, és folyamatosan innia kell. Ha a barátnője nem küldött volna neki vizet az egyik rendőrrel, nem ivott volna semmit. Mikor a panaszos legutolsó alkalommal kéredezkedett ki a mosdóba, a hozzá benyitó rendőr azt kérdezte, hogy „mi a f..sznak rázod a rácsot?”. Mire a panaszos közölte vele, hogy WC-re akar menni, azt válaszolta, hogy a panaszos előbb ment ki, később majd kiengedi. Hosszú percek teltek el mire a rendőr visszajött (talán fél óra is, bár a panaszos pontosan nem tudta lemérni) – az is lehet, hogy csak azért, mert zavarta, hogy a panaszos rázza a rácsot. A kihallgatást végző rendőr a kihallgatás alatt a panaszoszt tegeződve figyelmeztette: úgy igyon, hogy nem fogják félóránként kiengedni vizelni. Beadványában a panaszos ehhez hozzáfűzte, hogy csak óránként kéredezkedett ki, de azt is megjegyezte, hogy nem a rendőrnek kellene megszabnia, milyen időközönként indokolt őt a mosdóba kiengedni.

A panaszos telefonját elvették, és megtiltották, hogy bárkivel beszéljen, miközben a másik gyanúsított otthonról érkezett a kihallgatásra, az esti órákban, tehát annyi idő telt el, ami alatt bárkivel megbeszélhette az ügyét (pl. ügyvédével is).

A panaszos vallomását a rendőr többször nem úgy rögzítette, ahogyan azt a panaszos mondta, és volt egy rész, melyet kérése ellenére sem javított. A panaszos kihallgatása közben többször

is kijárált a szobából, és beszélt az ügy másik gyanúsítottjával.

A panaszos kijelentette, hogy az ártatlanság véelme, illetve az egyenlő bánásmód őt is megillette volna, hiszen ő is ugyanolyan gyanúsított volt az ügyben, mint a másik fél, vele azonban mégis másképp bántak. Úgy véli, emberi jogaiban és méltóságában megsértették. Beadványa végén a panaszos megjegyezte, hogy véleménye szerint semmi sem indokolta személyi szabadságának ilyen mértékű és hosszúságú korlátozását, hiszen a vallomástétel önmagában mindössze másfél órát vett igénybe. A panaszos kérte beadványának érdemi vizsgálatát.

2) 2013. január 16-án a Testület elnöke tájékoztató levelet küldött a panaszos részére, melyben felhívta figyelmét a Testület hatáskörére vonatkozó jogszabályi rendelkezésekre, illetve számos, a panaszbeadvány pontosítását célzó kérdést is intézett hozzá.

A panaszos 2013. január 31-én adta postára válaszlevelét, melyben az alábbiakat közölte. A rendőri intézkedés foganatosítása a T. városi rendőrkapitányságon kezdődött meg, ahová a panaszos saját maga ment el. Az intézkedő rendőrök a panaszos előállítását azzal indokolták, hogy csoportosan elkövetett garázdasággal gyanúsítják. A rendőrkapitányságon azon kívül, hogy személyes tárgyait, iratait elvették, más nem történt, a panaszost azonnal az előállító-helyiségbe zárták. A kihallgatás 17 óra 58 perckor vette kezdetét, és 19 óra 31 percig tartott. A kihallgatás végeztével, a „papírmunkák” elintézése után a panaszost szabadon bocsátották.

Az előállítás okáról a panaszos csak szóban kapott tájékoztatást, az előállítás időtartamáról szóló írásos igazolást kézhez kapta (ennek másolatát egyúttal panasz-kiegészítéséhez csatolta). A panaszos jelezte, hogy az előállító-helyiségben történő elhelyezéssel kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatót nem kapta meg. Kérésére összesen három alkalommal engedték ki a mellékhelyiségre.

A panaszos egyáltalán nem nyilatkoztatták arról, hogy hozzátartozója, vagy más személy kiértesítését kéri-e, így nem is tudta, hogy jogában áll bárkit is értesíteni. A panaszos az intézkedés foganatosításában résztvevő rendőrök modorát általánosságban is sérelmezi, tekintve, hogy folyamatosan tűrhetetlen, alpári hangnemben beszéltek vele a rendőrkapitányságon.

A panaszos beadványához mellékelten csatolta az előállítás időtartamáról kiállított igazolást, amely a következő információkat tartalmazza.

Az igazolás szerint a panaszossal szemben a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 33. §-a alapján foganatosítottak személyi szabadságot korlátozó intézkedést. Az igazoláson szerepel, hogy az előállított hozzátartozója/képviselője kiértesítését nem kérte, az előállításával és a rendőri intézkedés módjával szemben panasszal nem élt, illetve élelmezést sem kért. Az előállítás 2012. december 17-én 14 óra 05 perctől 19 óra 50 percig tartott. Az igazolást a panaszos aláírásával ellátta.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A K. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője 2013. március 4-én jelentésben számolt be az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatának vezetője részére a panaszüggyel összefüggésben tudomására jutott információkról.

A jelentés rögzíti, hogy az intézkedésről hang-, illetve videofelvétel nem áll rendelkezésre. Az intézkedés fogantatásában összesen 8 rendőr vett részt, mindannyian a T. városi rendőrkapitányság állományából. A jelentés az intézkedő rendőrök nevét, rendfokozatát, illetve jelvénytípusát megjelöli.

A járőr jelentése rögzíti, hogy 2012. december 17-én 10 óra 30 perckor K. J. tett bejelentést a K. Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenység-irányítási Központjába. Az ügyelvezető utasította a járőrt, hogy vonuljon ki a T. város, V. utcai C. kereskedés épületéhez, ahol a bejelentő tartózkodott.

A kivonuló járőrpár (két r. őrmester) a helyszínen megkezdte az adatgyűjtést, majd a szemlebizottság megérkezéséig, 14 óra 03 perctől biztosították a helyszínt. A Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő garázdaság gyanúja miatt egy r. hadnagy és egy r. százados tartott helyszíni szemlét. A bejelentő K. J. a szemle idején még sértetti minőségben volt jelen. Az ekkor még ismeretlen személyazonosságú elkövető (a panaszos) nem volt jelen, mert az elkövetést követően távozott a helyszínről.

Az előállítás jogalapja a fent megjelölt bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja volt. A panaszos azért ment a T. városi rendőrkapitányságra, mert feljelentést kívánt tenni K. J. ellen, miután orvosi látogatást tett magáról. A K. J. sértetti bejelentése alapján már folyamatban lévő eljárásban a főnyomozó közölte a panaszossal, hogy az ügyben gyanúsítottként lesz kihallgatva. A panaszos a közlést követően nem volt hajlandó együttműködni, ki akarta vonni magát az intézkedés alól, el akart távozni a kapitányságról, ezért vált szükségessé előállítása.

Az előállítást és kihallgatást végrehajtó r. hadnagy közölte a panaszossal, hogy bűncselekmény gyanúja merült fel, amely miatt gyanúsítottként lesz kihallgatva, illetve arról is tájékoztatta, hogy miért állították elő. A rendőr a panaszos jogait és kötelezettségeit is ismertette. A kihallgatást végző főnyomozó a napszaknak, illetve a panaszos korának és nemének megfelelően köszönt, bemutatkozott, majd közölte a gyanúsítást. A panaszos jelvénytípusát, egyéb azonosító adatot nem kért a civil ruhás főnyomozótól.

A panaszos a jogszabályi előírásoknak megfelelő időn belül lett szabadon bocsátva. Az előállítás 14 óra 5 perctől 19 óra 50 perctig tartott. Az előállító helyiségben a panaszos a „Nyomtatvány az előállító helyiségben elhelyezett fogvatartott személyről”-elnevezésű nyilvántartás szerint 14 óra 10 perctől 17 óra 50 perctig tartózkodott. Az előállítás időtartama alatt 14 óra 06 perctől 15 óra 24 perctig helyszíni szemlét hajtottak végre, a kapitányságon pedig 14 óra 58 perctől 16 óra 29 perctig R. N. B.-t, 16 óra 43 perctől 17 óra 15 perctig pedig J. L.-t hallgatták ki tanúként. Majd 17 óra 50 perctől 18 óra 15 perctig a panaszos gépjárművének szemléje, 17 óra 58 perctől 19 óra 31 perctig a panaszos gyanúsítottkénti kihallgatása, majd 19 óra 35 perctől 19 óra 45 perctig K. J. gyanúsítottkénti kihallgatása volt folyamatban. Közben az adattárakból az ügyben érintett személyek lekérdezése zajlott, és egyéb iratokat (pl. látogatási lapot, jegyzékeket, fényképmellékleteket) rögzítettek a Robotzsaru-Neo rendszerben.

A panaszos részére két dokumentumot adtak át: a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást, valamint az előállított/elővezetett személy jogairól, kötelezettségeiről, és az előállító helyiség rendjéről szóló nyilatkozatot és tájékoztatót. A panaszos az átadott dokumentumokat aláírta, és nyilatkozott arról, hogy élelmezést nem kér, sérülése nem keletkezett, illetve panasszal nem élt az előállítással kapcsolatban. A kiértesítés lehetősége biztosítva volt, azonban a panaszos a nyilatkozaton is igazolta, hogy azzal nem kívánt élni, ráadásul barátnője kíséretében érkezett a rendőrkapitányságra.

A panaszos minden érintett rendőr részéről tisztességes bánásmódban részesült, és kulturált hangnemben beszéltek vele. A kihallgatást végző r. hadnagy elmondása szerint a panaszos többször rendre kellett utasítania öntörvényű, fellengzős magatartása miatt, valamint azért, mert el akart menni, majd irányítani akarta a kihallgatást.

A panaszos fűtésre vonatkozó állítása nem felel meg a valóságnak. Ezt az F 452954 számú Ellenőrzési Napló bejegyzése is bizonyítja, melynek másolatát a főkapitány a jelentéshez mellékelte. Az előállító helyiségben a fűtés a kapitányság többi helyiségéhez hasonlóan üzemelt. A panaszos az előállítás során élelmezést nem kért, ivóvizet pedig biztosítottak számára. Abban az irodában, melyben kihallgatása folyt, vízcsap is található, melyből többször is fogyasztott ivóvizet, illetőleg az egyik r. zászlós az előállító helyiségbe is vitt neki műanyag pohárban friss vizet.

A mobiltelefon elvételével kapcsolatban a főkapitány utalt rá, hogy a fogvatartással kapcsolatos rendőrségre háruló feladatok végrehajtását az Rtv., a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) sz. BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat), a rendőrségi fogdák rendjéről szóló 19/1995. (XII. 22.) sz. BM rendelet, illetőleg a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás szabályozza. Az előállításnál a tárgyak elvételét a K. Megyei Rendőr-főkapitány 7/2011. (III. 11.) MRFK intézkedésének 13. pontja rendezi, melynek értelmében „az előállító helyiségben történő elhelyezés előtt fel kell szólítani a fogvatartottat, hogy a nála lévő tárgyakat adja át, majd ruházatátvizsgálatot kell vele szemben végrehajtani”.

A panaszos a kihallgatás során is kiment a mellékhelyiségbe, és az előállító helyiségből is több alkalommal átkísérték. A lehetőség számára folyamatosan biztosítva volt, tekintve, hogy vesebetegségéről is tett nyilatkozatot, amit a rendőrök figyelembe vettek. Azt, hogy hány alkalommal volt a panaszos a mellékhelyiségben, az intézkedés idején szolgálatot teljesítő rendőrök már nem tudták elmondani, arra azonban emlékeztek, hogy elég sok alkalommal.

Az előállító helyiség berendezése, biztonsági rendszere, a normákban meghatározottaknak megfelel. A falról valóban pereg az olajfestékréteg felázás miatt, erről a főkapitány fényképeket is mellékelte. A helyiség felújítását a kapitányság már kérte a megyei rendőr-főkapitányság gazdasági igazgatóságától, érdemi megoldást a falak utólagos szigetelése jelentene. A helyiséget egyébként a K. Megyei Főügyészség rendszeresen ellenőrzi, melyek során hiányosságot még nem tárt fel. A helyiséget folyamatosan takarítja, fertőtlenítő szerrel fertőtleníti a takarítószemélyzet. A szabadon bocsátást követően mindig van takarítás. Az előállító helyiségben a panaszos állításával ellentétben vizeletszag nem lehetett, esetleg csak a fertőtlenítő szagát érezhette.

A kihallgatást végző főnyomozó beszámolt róla, hogy a panaszossal csak kihallgatása során

vetette le kabátját, mert zsebében zsinórt talált. A panaszos a kabátot maga tette a székre, ahhoz senki sem nyúlt az előállítás ideje alatt. A főnyomozó elmondta, hogy a kabát egyik ujján volt egy zipzáras zseb. Szabadon bocsátáskor a panaszos a rendőr előtt lehúzta a zipzárt, láttatva a zsebet, amelynek belső varrása kifeslett. A rendőr meg is kérdezte a panaszust, hogy a bűncselekmény során sérült-e meg a kabát, amire ő akkor nemmel felelt – ettől kezdve nem foglalkoztak tovább a kabát állapotával. Akkor az előállított személy nem tett panaszt arra vonatkozólag, hogy a kabátot megrongálták volna.

A konfliktusban érintett másik személyt a helyszínen – akkor a még kizárólag általa szolgáltatott információk alapján a rendőrök sértettként kezelték, és akkor közölték vele, hogy majd be kell mennie a kapitányságra tanúkihallgatásra. Adott napon 19 óra körüli időben ő is megjelent a rendőrkapitányságon, amikor a r. hadnagy vele is közölte, hogy gyanúsítottként fogják kihallgatni az addig megállapított újabb tények alapján. K. J. a közlést tudomásul vette, együttműködően viselkedett, és kérte, hogy jogi képviselője is jelen lehessen. A jogi képviselőt a főnyomozó hívta fel, és tájékoztatta az eseményről. K. J. nyugodtan viselkedett, a főnyomozó utasításainak teljes mértékben alávetette magát, ezért előállítása nem vált szükségessé. A főkapitány kitért rá jelentésében, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja lehetőségként határozza meg az előállítást, amelyet a rendőr az adott szituációnak megfelelően mérlegelve vagy végrehajt, vagy eláll tőle.

A történeti tényállás fokozatos feltárulása folytán mindkét személy ugyanolyan, gyanúsított jogállásba kerül az ügyben, velük szemben részrehajlás nélkül történtek a nyomozati cselekmények. A panaszos előállítása azért vált szükségessé, mert nem volt hajlandó alávetni magát az intézkedésnek. Az előállításra felhatalmazást adott továbbá az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése is mely az állampolgárok számára kötelezettséggként írja elő, hogy a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedéseknek magukat alávéssék, és a rendőr utasításainak engedelmeskedjenek.

A főkapitány végül az Ellenőrzési Szolgálat vezetőjét arról is tájékoztatta, hogy a gyanúsítással szemben mind a panaszos, mind a másik fél panasszal élt, melyeket a T. Városi Ügyészség elutasított. A T. városi rendőrkapitányságon további panaszt egyik fél sem terjesztett elő.

A főkapitány álláspontja szerint a panaszos beadványa nem megalapozott, a Testület által feltett kérdésekből következtetve nyilvánvalóan valótlan állításokat tartalmaz.

2) A T. városi rendőrkapitányság szintén megküldte a panaszos által is csatolt rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást, azonban annak mellékleteként két nyilatkozatot is eljuttatott a Testülethez.

Az első nyilatkozaton a panaszos kijelentette, hogy a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92. és 93. §-ai alapján megkapta, illetve a védelemhez való jog gyakorlására vonatkozó szóbeli közlés a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM együttes rendelet 4. §-ának (4) bekezdése alapján elhangzott. A panaszos arról is nyilatkozott, hogy az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése szerinti jogával nem kívánt élni, hozzátartozója/képviselője kiértesítését nem kérte. A panaszos a vele szemben alkalmazott személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel szemben panasszal nem élt. A nyilatkozaton szerepel továbbá, hogy a panaszos az előállítás időtartamáról szóló igazolást, illetve az előállító helyiségben történő

elhelyezésével kapcsolatban jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást átvette. A panaszos élelmezést nem kért, és külön, kézzel írott nyilatkozatot tett vesebetegségéről. A panaszos a nyilatkozatban foglaltak valóságtartamát aláírásával igazolta.

A rendőrkapitányság csatolta az előállított személy jogairól, kötelezettségeiről, valamint az előállító helyiség rendjéről szóló tájékoztatót, melyet a panaszos szintén aláírt.

3) Az előállítás végrehajtásáról szóló, 2012. december 17-én kelt jelentés szerint a panaszost az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdése alapján igazoltatták, az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése szerint átvizsgálták, és őt az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, mint bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személyt, előállították.

A személyes szabadság korlátozásának helye a T. városi rendőrkapitányság épülete volt, az intézkedés végrehajtása során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak.

A jelentés rögzíti, hogy a panaszost az intézkedés napján 14 óra 05 perckor igazoltatták a T. városi rendőrkapitányság épületében. Igazoltatását követően közölték vele, hogy előállítását fogadosítják, mivel megalapozottan gyanúsítható azzal, hogy aznap 10 óra 20 perckor a T. városi G. fasoron lévő MÁV állomás melletti C. tűzép épülete előtt egy szóváltást követően a parkolóban kölcsönösen bántalmazták egymást K. J., T. városi lakossal. A panaszos egy rendbeli, a Btk. 271. §-ának (1) bekezdésébe ütköző, és aszerint minősülő garázdaság vétségének elkövetésével megalapozottan gyanúsítható. A jelentés utal a jogszabályok által előírt tájékoztató anyagok kiadásának megtörténetére, és rögzíti, hogy az előállítás oka 19 óra 50 perckor megszűnt, ekkor a panaszost szabadon bocsátották.

A jelentéshez csatolt parancsnoki vélemény szerint az intézkedések fogadosítása jogszerű volt, illetve az Rtv. 15. §-ának (1) és (2) bekezdésében rögzített arányossági kritériumnak megfelelt.

4) A Testülethez érkezett öt darab fénykép, melyet a rendőrkapitányság egyik r. hadnagya 2013. február 26-án készített a T. városi rendőrkapitányság előállító helyiségéről. A fényképeken jól kivehető, hogy az egyébként szemmel láthatólag tisztán tartott előállító helyiség falán a vakolat nagy felületen pereg.

5) A rendőrkapitányság munkatársai 2012. december 17-én részletes jelentésben számoltak be a helyszínen történt eseményekről.

A jelentés szerint az intézkedő r. őrmesterek 10 óra 30 perckor, az ügyelvezető utasítására jelentek meg a C. kereskedés boltja előtt, mert onnan K. J., T. városi lakos bántalmazásáról tett bejelentést.

A rendőrök a helyszínen igazoltatták, és szóban meghallgatták a bejelentőt, aki kérdésekre a következőkről számolt be. A történet napján 10 óra 20 perc körüli időben a bolt elé parkolt egy személygépkocsi, melyet egy számára ismeretlen férfi vezetett. A férfi mellett egy szintén ismeretlen nő ült. A parkolást látva a bejelentő kiment az üzletből és megkérte a gépkocsi vezetőjét, hogy álljon át a parkoló másik felére, mert így a rakodást akadályozza. Az ismeretlen férfi kérésének nem tett eleget, és közölte vele, hogy nem fog onnan elállni gépkocsijával. Ezt követően kisebb szóváltás alakult ki köztük, majd az ismeretlen férfi és a

nő elindultak a vasútállomás irányába. K. J. ezt látván a cég tulajdonát képező személygépkocsijával odaparkolt a másik férfi személygépkocsija elé. Ezt észlelve a férfi és a nő visszajöttek a vasútállomás irányából, újabb szóváltás alakult ki, mely tettelegességgé fajult, mivel a férfi és a vele lévő nő megtámadták a bejelentőt. A férfi több alkalommal megütötte őt, melynek következtében arca bal fele is megsérült. Azt, hogy a nő szerepe mi volt a tettelegesség közben, a bejelentő nem tudta megmondani, mert a férfit figyelt. A felek az ütésváltás közben földre kerültek, és a bejelentő védekezés közben két alkalommal visszaütött a rátámadó férfinak, aki valahol a szája környékén sérült meg. A bejelentő igyekezett eltávolodni a tettelegesség helyszínétől, és visszament az üzlethelyiségbe, mert ő nem szeretett volna további konfliktust. A másik férfi utána szólt, hogy ezért a cselekményéért fel fogja őt jelenteni, és kijelentette, hogy a történetek szemtanúja a vele lévő nő. Ekkor a bejelentő közölte az idegennel, hogy az épület végén elhelyezett kamera az egészet rögzítette, és otthagya a férfit. Miközben telephelyére ment, azért, hogy folytassa munkáját, hallotta, hogy autója valamiért több alkalommal koppan. Amikor visszament az általa leparkolt járművéhez, akkor vette észre, hogy a másik fél megrongálta a gépkocsit. Ekkor beszélt az üzletben dolgozó kollégájával, J. L.-l, aki elmondta neki, hogy látta, amint a másik fél ököllel megütötte a gépkocsi hátsó részét, és a bal hátsó fényszórót lábbal megrúgta. Ezután visszaült gépkocsijába, és - véleménye szerint - szándékosan nekihajtott a bejelentő kocsija hátsó részének. A szemtanú a fentiek kapcsán leszögezte, hogy azt nem látta, ahogyan a férfi nekihajt az autónak, csak azt látta, amikor beült az autóba, a csattanást pedig csak hallotta. Ezért nézett ki ismét az üzletből, és írta fel a jármű forgalmi rendszámát. A r. őrmesterek kérdésére a bejelentő elmondta, hogy a járműben okozott rongálási kár kb. 200.000 forint lehet.

A rendőrök ezt követően a helyszínen meghallgatták J. L. szemtanút, aki elmondta, hogy a cselekménynek csak bizonyos részleteit látta. J. L. akkor nézett ki az üzletből, amikor már tettelegesség történt, és talán két ütést látott az idegen férfi részéről. Azután főnöke az üzletbe ment, és akkor ő is visszatért munkájához. Nem sokkal ezután újra szóváltást hallott, kinézett a raktárhelyiségből, de akkor már tettelegesség nem történt, és főnöke is lement a másik telephelyre. Ezután a másik férfi még dühöngött és ököllel megütötte főnöke autóját, illetve bele is rúgott. Azután beült saját autójába. A tanú ezt követően visszament dolgozni, így a csattanást csak hallotta. A tanú biztos volt benne, hogy a másik férfi nekihajtott főnöke autójának, majd távozott. Elmondta azt is, hogy a férfi autója mögött semmilyen akadály nem volt, így károkozás nélkül is ki tudott volna állni, ezért biztos abban, hogy a rongálás szándékosan történt. Amikor a gépjármű elhajtott, ő felírta forgalmi rendszámát.

A rendőrök a helyszínt megtekintve vérnyomokat nem találtak a betonon. A bejelentő gépkocsijának bal hátsó fényszórója meg volt repedve, az alatt pedig cipőtalplenyomat egy részlete látszott. A jármű csomagtartójának bal oldalán a ráakódott szennyeződésben egy ökölmintához hasonló forma látszódott, melynek helyén a karosszéria enyhén be volt horpadva. A jármű hátsó lökhárítóján a festék húzás-szerűen meg volt sérülve, melyből arra lehet következtetni, hogy annak egy másik jármű nekihajtott. A tanúkatatás eredményre nem vezetett.

A bejelentővel az irodahelyiségben a rendőrök megpróbálták megtekinteni a biztonsági kamera felvételeit, azonban nem jártak sikerrel, mert a kamerához csatlakoztatott televízió nem működött. Ezt követően a bejelentő informatikust hívott a helyszínre, aki szintén nem tudta beüzemelni a készüléket. A helyszínen tapasztaltakat a rendőrök jelentették az ügyeletvezetőnek, aki utasította őket a helyszín biztosítására. A helyszínt 14 óra 03 perckor

adták át a szemlebizottság vezetőjének.

A rendőrkapitányság csatolta a szemle megtartásáról készített jegyzőkönyvet, annak fényképmellékleteivel és a helyszínrajzzal – mivel azonban e dokumentumok a panaszügyhöz közvetlenül nem kapcsolódnak, ismertetésüket a Testület mellőzi.

6) A kihallgatási és egyéb jegyzőkönyvek tartalmát illetően a Testület a panaszüggyel szoros kapcsolatban álló információk ismertetésére szorítkozik.

a) A panaszos barátnőjét 2012. december 17-én hallgatták ki tanúként a rendőrkapitányságon. Kihallgatása 14 óra 58 perckor kezdődött, a jegyzőkönyvet 16 óra 29 perckor zárták le. A hölgy kihallgatását ugyanazon r. hadnagy rendfokozatú nyomozó végezte, aki a panaszosét.

b) J. L.-t, a bejelentő alkalmazottját 16 óra 43 perc és 16 óra 46 perc között hallgatta ki szintén a r. hadnagy (a kihallgatás befejező időpontja a jegyzőkönyv terjedelméből ítélve feltehetőleg elírás).

c) Az intézkedés napján, 17 óra 50 perckor a panaszos barátnőjének jelenlétében készült jegyzőkönyv a panaszos gépjárművének szemléjéről. A jegyzőkönyvet 18 óra 15 perckor zárták le, ahhoz a rendőrkapitányság munkatársai helyszínrajzot, és fényképmellékleteket csatoltak.

d) A panaszos kihallgatásáról szintén jegyzőkönyv készült, melyet 17 óra 58 perckor nyitottak meg és 19 óra 31 perckor zártak le. A kihallgatást szintén a r. hadnagy vezette.

A panaszos kihallgatása során a következőket mondta jegyzőkönyvbe. A történetek napján 10 óra 20 perckor, barátnőjével R. N.-nel a T. városi G. fasoron lévő MÁV-állomáshoz ment, a saját tulajdonában lévő személygépkocsijával. A panaszos azért ment a vasútállomásra, mert barátnőjét kísérte ki vonatához,

Mivel az állomás parkolójában nem volt hely, így hátraállt a tűzép épületével szembeni üres részhez, és ott az ipari vágányok tűzép épülete felőli oldalán parkolt, mind a sínekkel, mind pedig az épülettel párhuzamosan, orral az állomás felé. Előtte és mögötte nem állt gépkocsi. Miután leparkolt, ő és barátnője kiszállt a gépkocsiból és kivették a csomagokat. A panaszos a kocsit lezárta, majd elindultak. Néhány méterre lehettek a kocsitól, amikor egy férfi a tűzép épületétől odakiabált, hogy "hé öreg, ugye nem akarsz itt állni, nem akarod itt hagyni az autót?". A panaszos visszaszólt, hogy de bizony, itt hagyja, majd 5 perc múlva jön, és akkor eláll. Ekkor a férfi visszaordibált, hogy akkor majd jól leengedi a kerekeket, mire visszaért. A panaszos erre kijelentette, hogy ő pedig rendőrt hív, és itt van a barátnője tanúnak. Ezzel továbbindultak az állomás felé. Egyszer csak a panaszos hallja és látja, hogy a férfi elindul egy autóval nagy sebességgel, és odaáll az ő kocsija elé sajátjával, pontosabban oda tolat. A férfi tolatás közben szándékosan neki is ment a panaszos kocsija elejének. Ekkor a férfi kiszállt a kocsiból és elindult a parkoló túloldala felé.

A panaszos barátnőjével visszament a kocsihoz, és a férfi után kiabált, nem túl udvarias formában kérdőre vonva őt, hogy ugyan mit csinál. A férfi ekkor közölte, hogy hozza a másik autóját és beszorítja a panaszos kocsiját a kettő közé. Ekkor a felek kölcsönösen becsmérelni kezdték egymást. A következő pillanatban a férfi a panaszosnak esett, vagyis

ököllel ütötte az arcát, ő pedig visszaütött, szintén az arcára. Összesen a panaszos kb. 2-3 alkalommal ütötte meg a férfit, és ő is kb. ennyiszor őt. Az ütések közepes erejűek voltak mindkét fél részéről. A verekedésnek úgy lett vége, hogy a panaszos barátnője próbálta leválasztani a két férfit egymásról. A bejelentő végül mindkettejüket fellökte, majd felhagyott a bántalmazással. Ezután elment, de még ordibált valamit mielőtt elindult ellenkező irányba. Távozását követően a panaszos a férfi autójának bal hátsó részébe belerúgott. A férfi még visszajött – a panaszos szerint verekedni akart, ezért ő hátrálni kezdett, beszállt a kocsiba, és elhajtott a helyszínről.

Kérdésre a panaszos elismerte, hogy azt nem látta egészen egyértelműen, hogy a férfi nekiment tolatáskor az ő gépjárművének, ő viszont véletlenül nekiment az övének, mert a dulakodásban megrándult a válla, és nem tudta elhúzni a kormányt idegességében, amikor a helyszínről távozott.

A panaszos elmondta, hogy bal szemhéja vérzett, orrnyerge bőre felrepedt, bal csuklója felhorzsolódott, ínye vérzett, alsó ajka pedig bedagadt és belül bevérzett. A jegyzőkönyv egyéb, a panaszügy elbírálása szempontjából releváns információkat nem tartalmazott.

A jegyzőkönyv lezárását megelőzően a panaszos jelezte, hogy magánindítványt kíván előterjeszteni könnyű testi sértés elkövetése miatt.

e) A másik felet, K. J.-t a panaszos után hallgatták ki. 19 óra 35 perces kezdettel. A bejelentő jogi képviselője jelenlétében úgy nyilatkozott, hogy nem kíván vallomást tenni, ezért a jegyzőkönyvet 19 óra 45 perckor lezárták.

Az ismertetett iratokon kívül a testülethez egy sor, kifejezetten a büntetőeljáráshoz kapcsolódó irat is érkezett, melyek azonban jelen panaszügy megítélése szempontjából relevanciával nem bírnak, ezért ismertetésüket a Testület mellőzi.

7) A K. Megyei Főügyészség ügyésze 2012. szeptember 27-én tartott ellenőrzést a T. városi rendőrkapitányságon az előállító helyiségek és a kényszerintézkedésekkel kapcsolatos iratok tekintetében.

Az előállító helyiségben az ellenőrzés során személyi szabadságot korlátozó intézkedés alá vont személy nem tartózkodott. Az ellenőrzés során megállapítást nyert, hogy a korábbi, emberi tartózkodásra gyakorlatilag alkalmatlan előállító helyiség helyett új, megfelelő előállító helyiség kialakítására került sor. Az ügyész ellenőrzése során törvénysértést nem tapasztalt.

8) A T. városi rendőrkapitányságon az intézkedés napján ellenőrzési napló is készült, melyet a rendőrkapitányság egyik r. hadnagy rendfokozatú beosztottja készített. A r. hadnagy 2012. december 17-én 15 óra 15 perc és 15 óra 30 perc között fogatosította az ellenőrzést, mialatt a panaszos az előállító helyiségben tartózkodott. Az előállítottak panasza nem volt. A helyiségben a villany, a kamera és a fűtés működött, a r. hadnagy hiányosságot nem tapasztalt.

III.

1) A panaszos által előadott sérelmekkel kapcsolatban a Testületnek elsőként saját hatáskörét kellett vizsgálnia.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat-, csomag-, jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A panaszos egyebek mellett előadta, hogy a vallomását felvevő rendőr nem úgy rögzítette az elhangzottakat, ahogyan azt ő elmondta, és a jegyzőkönyvben volt egy rész, melyet kérése ellenére sem javított. A szóban forgó rendőr a kihallgatás közben többször is kijárált a szobából, és a kihallgatás során lekezelő hangnemben beszélt vele.

A fentiekkel kapcsolatban a Testület a következőket látja szükségesnek rögzíteni. Az Rtv. Rtv. 92. § (1) bekezdése értelmében a Testület nem vizsgálhatja a rendőrség nyomozó hatóságként kifejtett tevékenységét, különös tekintettel arra, hogy azokkal szemben a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 196. § (1) bekezdése biztosít jogorvoslatot.

Így tehát a Testületnek hatásköre hiányát kellett megállapítania a panaszos kihallgatási jegyzőkönyv felvételével kapcsolatos észrevételeit illetően, valamint azzal kapcsolatban is, hogy a rendőr állítólag a kihallgatás során többször is kiment kérdéseket feltenni a másik gyanúsítottaknak, tekintve, hogy a kihallgatás fogyanatosításának módja olyan nyomozástaktikai kérdés, melyet a Testület nem jogosult vizsgálata körébe vonni.

Ugyanakkor az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az e törvényben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Mivel a kihallgatást végző rendőr hangnemére nézve a Be. speciális jogorvoslatot nem biztosít, a Testület az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése alapján ezen kérdéskörre kiterjesztette vizsgálatát.

A Testület álláspontja szerint a rendőri fellépés érintette a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz

való jogát, az abból levezethető testi épséghez való jogát, IV. cikk szerinti személyes szabadsághoz való jogát, XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogát, valamint XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő jogát – az alábbiak szerint.

2) A Testület foglalkozott a panaszos előállításának jogszerűségével.

a) Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület a következőket rögzíti.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható.

A rendőrkapitányságról a Testülethez érkezett iratok szerint az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja volt.

A rendelkezésre álló iratok szerint 2012. december 17-én 10 óra 30 perckor K. J. tett bejelentést a K. Megyei Rendőr-főkapitányság Tevékenység-irányítási Központjába. Az ügyeletvezető utasította a járőrt, hogy vonuljon ki a bejelentő munkahelyének címére. A kivonuló járőröknek a bejelentő előadta, hogy őt a panaszos bántalmazta – ekkor a még ismeretlen személyazonosságú elkövető nem volt jelen, mert távozott a helyszínről. A panaszos később mind saját előadása, mind a rendőrségi dokumentáció szerint önként ment be a T. városi rendőrkapitányságra, méghozzá azért, mert feljelentést kívánt tenni K. J.-vel szemben – ekkor állították elő. A panaszossal szemben a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő garázdaság gyanúja miatt indult büntetőeljárás.

Itt szükséges rögzíteni azt, hogy a Testület gyakorlata szerint, ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény gyanújára) hivatkozik, a Testület – az adott cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

Az intézkedés idején hatályos, a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 271. §-ának (1) bekezdése szerint, aki olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotráncozást vagy riadalmat keltsen, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétséget követ el, és két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Testület álláspontja szerint a fent idézett bűncselekmény elkövetésének minimális gyanúja a panaszossal szemben mindenképpen fennállt. A panaszos beadványában maga sem vitatta, hogy közte és K. J. között verekedés alakult ki, K. J. pedig a panaszos által elkövetett cselekmény miatt bejelentést is tett a rendőrkapitányságon. Noha az eljárás ismeretlen személlyel szemben indult meg, a panaszos azzal, hogy a rendőrkapitányságon a feljelentés megtétele céljából megjelent, saját érintettségét is igazolta az ügyben.

A fentiek alapján a Testület kimondta, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) pontja megfelelő jogalapot biztosított az előállításhoz, ezért a jogalap tekintetében a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült.

b) Figyelembe véve ugyanakkor, hogy az Rtv. a vizsgált esetre nem kötelező jelleggel, hanem lehetőségként írja elő előállítás alkalmazását, a jogalap meglétén túl a Testületnek azt is mérlegelnie kellett, hogy az előállítás megfelelt-e az arányosság követelményének.

Azon kérdés megítéléséhez, hogy a rendőrség megalapozottan döntött-e a panaszos előállítása mellett, az Rtv. 15. §-ában előírt arányossági követelmény ad eligazítást. A korábban már idézett rendelkezés értelmében „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”, továbbá „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”.

A panaszos és a rendőrkapitányság álláspontja abban a kérdésben megegyezik, hogy a panaszos önként érkezett a rendőrkapitányságra, arra nézve azonban eltér, hogy miképpen fogadta a panaszos a gyanúsítás közlését.

A K. Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője jelentésében kitért rá, hogy a panaszost a kihallgatást végző főnyomozó először nem akarta előállítani, csupán közölte vele, hogy mivel a büntetőeljárás K. J. sértetti bejelentése alapján már megindult, a panaszos az ügyben gyanúsítottként lesz kihallgatva. A panaszos a közlést követően nem volt hajlandó együttműködni, ki akarta vonni magát az intézkedés alól, el akart távozni a kapitányságról, ezért vált szükségessé előállítása.

Ennek ellentmondva, a panaszos azt hangsúlyozza beadványában, hogy személyes szabadságának korlátozása egyáltalán nem volt szükséges, tekintve, hogy önként ment be a rendőrkapitányságra.

A Testület a helyzet értékelése során abból indult ki, hogy az előállítás csak abban az esetben tekinthető arányosnak, amennyiben a panaszosnak valóban szándékában állt távozni a rendőrkapitányságról, miután közölték vele a gyanúsítás tényét – ellenkező esetben ugyanis, mivel a panaszos önként ment be a rendőrkapitányságra, a személyes szabadság korlátozásának nehéz ésszerű indokát találni.

Tekintettel azonban arra, hogy mindössze a rendőrkapitányság munkatársai, és a panaszos egymásnak ellentmondó előadása állt a Testület rendelkezésére, a tényállás feltárására alkalmas bizonyíték hiányában a Testület nem tudta megnyugtatóan tisztázni, valóban távozni szándékozott-e a panaszos, így az előállítás arányosságát illetően a panaszos személyes szabadsághoz való alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

c) Tekintve, hogy a panaszos az előállítás időtartamát külön sérelmezte beadványában, a Testület vizsgálta, hogy a rendőrkapitányságon töltött idő okozhatott-e jogsérelmet a panaszosnak.

A panaszosbeadvány szerint az előállítás 6 órán keresztül (14 óra 05 perctől 19 óra 50 percig) tartott. A panaszos véleménye szerint semmi sem indokolta személyes szabadságának ilyen hosszúságú korlátozását, mivel kihallgatása mindössze másfél órát vett igénybe. A panaszos elmondta, hogy a rendőrkapitányságon azon kívül, hogy személyes tárgyait, iratait elvették, más nem történt, őt azonnal az előállító helyiségbe zárták. A kihallgatás 17 óra 58 perckor vette kezdetét, és 19 óra 31 percig tartott. A kihallgatás végeztével, a „papírmunkák” elintézése után a panaszost szabadon bocsátották.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendőrkapitányság a panaszos állításaival szemben részletesen dokumentálta, pontosan milyen eljárási cselekmények zajlottak a panaszos fogvatartása alatt. A panaszost a jogszabályi előírásoknak megfelelő időn belül bocsátották szabadon - az előállítás mind az előállításról szóló igazolás, valamint mind a panaszos álláspontja szerint 14 óra 05 perctől 19 óra 50 percig tartott. A panaszos az előállító helyiségben 14 óra 10 perctől 17 óra 50 percig tartózkodott. Az előállítás időtartama alatt 14 óra 06 perctől 15 óra 24 percig helyszíni szemlét hajtottak végre, a kapitányságon pedig 14 óra 58 perctől 16 óra 29 percig R. N. B.-t, 16 óra 43 perctől 17 óra 15 percig pedig J. L.-t hallgatták ki tanúként. Majd 17 óra 50 perctől 18 óra 15 percig a panaszos gépjárművének szemléje, 17 óra 58 perctől 19 óra 31 percig a panaszos gyanúsított ki hallgatása, majd 19 óra 35 perctől 19 óra 45 percig K. J. gyanúsított ki hallgatása volt folyamatban. Közben az adattárakból az ügyben érintett személyek lekérdezése zajlott, és egyéb iratokat (pl. látleletkéző lapot, jegyzékeket, fényképmelléleteket) rögzítettek a Robotzsaru-Neo rendszerben.

A Testület álláspontja szerint a fentiekből jól látható, hogy a délután folyamán a rendőrkapitányság munkatársai mindvégig olyan eljárási cselekményeket fogantatosítottak, amelyek az érintettek (a panaszos és K. J.) eljárásjogi helyzetének tisztázását szolgálták. A panaszos kihallgatásáig a nyomozók helyszíni szemlét folytattak le, kihallgatták a panaszos barátnőjét, egy másik szemtanút, illetve részben a panaszos kihallgatása alatt a panaszos gépjárművének helyszíni szemléje is lezajlott. A panaszos ügyében a másik gyanúsított, K. J. kihallgatása alatt folyamatosan készült a dokumentáció, és a panaszost saját kihallgatásának befejezését 20 perccel követően szabadon bocsátották.

A Testület a lefolytatott eljárási cselekmények ismeretében a panaszos előállításának időtartamát nem találta aránytalanul hosszúnak, különös tekintettel arra a szempontra, hogy a rendőrök a panaszos kihallgatását 17 óra 58 perckor már a szemtanúk vallomása, illetve a helyszíni szemle során beszerzett adatok ismeretében kezdhették meg, tehát módjuk volt célzott kérdéseket intézni a panaszoshoz. A Testület úgy találta, hogy az adminisztratív teendőkre fordított idő sem volt aránytalan hosszúságú.

Mindezek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos előállításának időtartama nem sértette a személyes szabadsághoz való jog érvényesülését.

3) A panaszos sérelmezte a kihallgatást végző r. hadnagy, és a fogvatartásának lebonyolításában közreműködő rendőrök egy részének hangnemét.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A panaszos szerint a r. hadnagy tiszteletlenül beszélt vele, végig tegezte, és hazugnak nevezte. A panaszos sérelmezte a kihallgatás pökhendi, gúnyos stílusát, és azt is megjegyezte, hogy az előállító-helyiségben jelzéseire annyi reflexió érkezett, hogy az egyik rendőr megkérdezte, „mi a f..sznak” rázza a rácsot.

A Testület több állásfoglalásában kifejtett vélekedése szerint az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A rendőrkapitányság munkatársai a Testület megkeresésére tett nyilatkozataik során, a megyei rendőrfőkapitány jelentése szerint egyöntetűen úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos minden érintett rendőr részéről tisztességes bánásmódban részesült, és kulturált hangnemben beszéltek vele. A kihallgatást végző r. hadnagy elmondása szerint a panaszost többször rendre kellett utasítania öntörvényű, fellengzős magatartása miatt, valamint azért, mert el akart menni, majd irányítani akarta a kihallgatást – a r. hadnagy által előadottakból ugyanakkor kitűnik, hogy álláspontja szerint ez a rendreutasítás is kulturált módon hangzott el.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta tisztázni, lehet-e valóság alapja a panaszos nem megfelelő hangnemet sérelmező állításainak. Mivel a panaszos és a rendőrök előadása közötti ellentmondás következtében a tényállás nem volt feltárható, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme sem megállapítható.

4) A panaszos előadta továbbá, hogy a rendőrségen megrongálták kabátját.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi

épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

A Testület továbbá ismételten utal a rendőrség általános, Rtv. 2. §-a szerinti, emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettségére.

A kihallgatást végző főnyomozó beszámolt róla, hogy a panaszossal csak kihallgatása során vetette le kabátját, mert zsebében zsinórt talált. A panaszos a kabátot maga tette a székre, ahhoz senki sem nyúlt az előállítás ideje alatt. A főnyomozó elmondta, hogy a panaszos kabátjának egyik ujján volt egy zipzáras zseb. Szabadon bocsátáskor a panaszos a rendőr előtt lehúzta a zipzárt, láttatva a zsebet, amelynek belső varrása kifeslett. A rendőr meg is kérdezte a panaszost, hogy a bűncselekmény során sérült-e meg a kabát, amire ő akkor nemmel felelt – ettől kezdve nem foglalkoztak tovább a kabát állapotával. Akkor a panaszos nem tett panaszt arra vonatkozólag, hogy a kabátot megrongálták volna.

Mivel az intézkedés fogantatását irányító rendőr szerint a panaszos a rendőrkapitányságon nem állította, hogy a kabát a rendőri intézkedéssel összefüggésben sérült volna meg, és a rendőröknek lehetőségük sem volt abban kárt tenni, a Testület nem tudott megalapozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a kihallgatást végző főnyomozó, vagy a panaszos állítása felel-e meg a valóságnak, ezért a panaszos tulajdonhoz való jogának sérelme nem volt megállapítható.

A panaszos állította továbbá, hogy kabátját elvették, és csak órákkal később, külön kérésére adta azt vissza egy rendőrtiszt. A panaszos kihallgatását végző r. hadnagy határozottan cáfolta, hogy a kabátot huzamosabb időre bárki elvette volna a panaszostól. A r. hadnagy utalt rá, hogy a panaszossal csak kihallgatása során vetette le kabátját, a zsebében talált zsinór miatt – tehát a panaszoson a kabát a kihallgatás megkezdésekor is rajta volt.

A panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a fentiek miatt nem volt megállapítható.

5) A Testület vizsgálta a fogdai elhelyezés körülményeit.

Az Rtv. 18. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkezhető egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

a) A panaszbeadványban foglaltak szerint a fűtés éppen hogy csak működött, míg a rendőrkapitányság egyéb helyiségeiben meleg volt, a vakolat pedig potyogott.

A panaszos észrevételeire a rendőrkapitányságról a következő válasz érkezett. A kapitányság tájékoztatása szerint a panaszos fűtésre vonatkozó állítása nem felel meg a valóságnak. Ezt az F 452954 számú Ellenőrzési Napló bejegyzése is bizonyítja, melynek másolatát a főkapitány a jelentéshez mellékelte. Az előállító helyiségben a fűtés a kapitányság többi helyiségéhez hasonlóan üzemelt. Az ellenőrzési napló kivonatát a kapitányság valóban mellékelte az iratokhoz: mialatt a panaszos az előállító-helyiségben tartózkodott, a kapitányság egyik r. hadnagy rendfokozatú beosztottja ellenőrzést tartott. Az ellenőrzés alatt az előállított

személynek panasza nem volt. A helyiségben a villany, a kamera és a fűtés működött, a r. hadnagy hiányosságot nem tapasztalt.

A főkapitány a Testület kérdésére válaszolva elmondta, hogy az előállító helyiség berendezése, biztonsági rendszere, a normákban meghatározottaknak megfelel. A falról valóban pereg az olajfestékréteg felázás miatt (erről a főkapitány fényképeket is mellékel). A helyiséget a K. Megyei Főügyészség rendszeresen ellenőrzi, melyek során hiányosságot még nem tárt fel.

Az ügyészi ellenőrzés megállapításainak összefoglalója a Testület rendelkezésére állt. A K. Megyei Főügyészség ügyésze 2012. szeptember 27-én tartott ellenőrzést a T. városi rendőrkapitányságon egyebek mellett az előállító helyiségekben. Az ügyész megállapította, hogy a korábbi, emberi tartózkodásra gyakorlatilag alkalmatlan előállító helyiség helyett új, megfelelő előállító helyiség kialakítására került sor – szabálytalanságot nem tapasztalt.

A Testületben a fentiek alapján az a meggyőződés alakult ki, hogy az előállító-helyiség állapota a törvényi előírásoknak megfelelt. A fűtés igazolhatóan üzemelt – az ellenőrzési napló adatai szerint a panaszos a hőmérsékletre sem panaszkodott. A főügyészségi vizsgálat kevesebb, mint egy hónappal a sérelmezett intézkedés időpontját megelőzően állapította meg, hogy az előállító helyiség a jogszabályi előírásoknak megfelel – függetlenül attól, hogy a kapitányság által csatolt fényképek szerint is szemmel láthatólag pereg a vakolat.

A fentiekkel összefüggésben a Testület megállapította, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem szenvedett sérelmet.

b) A panaszos nehezményezte az előállító helyiségben uralkodó higiénés körülményeket.

A kapitányság tájékoztatása szerint a helyiséget folyamatosan takarítja, fertőtlenítő szerrel fertőtleníti a takarítószemélyzet. A szabadon bocsátást követően mindig van takarítás. Az előállító helyiségben a panaszos állításával ellentétben vizeletszag nem lehetett, esetleg csak a fertőtlenítő szagát érezhette.

Mivel a panaszos határozottan állította, hogy a helyiségben vizeletszag terjengett, viszont a kapitányság ezt cáfolva kifejtette, hogy az előállítót folyamatosan fertőtlenítőszerrel takarítják, egyéb bizonyíték pedig nem állt rendelkezésre, a Testület az intézkedés idején fennálló higiénés körülményeket illetően nem tudott állást foglalni, így a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme ezzel összefüggésben nem volt megállapítható.

c) A panaszosnak vesebetegsége miatt folyamatosan innia kell – állítása szerint ebből következő szükségleteire a rendőrök nem voltak tekintettel. Jelzéseire örei nem reagáltak azonnal és hosszasan várakoztatták, mielőtt kiengedték volna. A panaszos szerint a rendőrök kijelentették, hogy úgy igyon, hogy nem fogják félóránként kiengedni a mosdóba. A panaszos sérelmezte továbbá, hogy a rendőrök vizet még kérésére sem biztosítottak, és ha barátnője nem küldött volna neki az egyik rendőrrel, nem is ivott volna semmit.

A panaszost emlékei szerint összesen három alkalommal engedték ki a mellékhelyiségre.

A Testület ehelyütt ismételten utal az Rtv. már többször idézett 2. §-ára.

A panaszos állításait a rendőrkapitányság határozottan cáfolta. A főkapitány közlése szerint ivóvizet biztosítottak számára, az egyik r. zászlós az előállító helyiségbe is vitt neki műanyag pohárban friss vizet, illetve abban a kihallgatási helyiségben a panaszos több alkalommal is fogyasztott a csapból ivóvizet. A panaszos a kihallgatás során is kiment a mellékhelyiségbe, és az előállító helyiségből is több alkalommal átkísérték. A lehetőség számára folyamatosan biztosítva volt, tekintve, hogy vesebetegségéről is tett nyilatkozatot, amit a rendőrök figyelembe vettek. Azt, hogy hány alkalommal volt a panaszos a mellékhelyiségben, az intézkedés idején szolgálatot teljesítő rendőrök már nem tudták elmondani, arra azonban emlékeztek, hogy elég sok alkalommal.

A Testület álláspontja szerint jelen kérdés vizsgálatakor mindenképpen a panaszos szubjektív, egyéni igényeit kell alapul venni, nem pedig azt a kérdést, hogy egy kb. 6 órás előállítás időtartama alatt elegendő-e három alkalommal biztosítani a mosdó használatát, illetve, mennyi az a vízmennyiség, amely egy „átlagos előállított személy” szükségleteit fedezi. A fent kifejtettek szerint a rendőrkapitányság álláspontja azt tükrözi, hogy a panaszos speciális igényeihez mérten is elegendő mennyiségű ivóvízhez juthatott, és őt több alkalommal is kiengedték a mellékhelyiségbe.

Tekintettel arra, hogy a panaszos és az előállítás foganatosításában közreműködő rendőrök állításai között húzódó ellentmondás tisztázására alkalmas bizonyíték nem áll rendelkezésre, a Testület nem juthatott más következtetésre, minthogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

6) A panaszos nehezményezte, hogy telefonját a rendőri intézkedés során elvették. Elmondása szerint megtiltották, hogy bárkivel beszéljen, panasz-kiegészítésében pedig a Testület kérdésére azt is kijelentette, hogy egyáltalán nem nyilatkoztatták arról, kéri-e hozzátartozója, vagy más személy kiértesítését, így nem is tudta, hogy mindez jogában áll.

a) A hozzátartozó értesítésével kapcsolatban a Testület az alábbiakat rögzíti.

Az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése értelmében a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A kapitányság tájékoztatása szerint a panaszos részére két dokumentumot adtak át: a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást, valamint az előállított/elővezetett személy jogairól, kötelezettségeiről, és az előállító helyiség rendjéről szóló nyilatkozatot és tájékoztatót. A panaszos az átadott dokumentumokat aláírta, igazolva, hogy a kiértesítés lehetősége biztosítva volt, azonban azzal nem kívánt élni. A rendőrkapitányság válaszában utalt arra a körülményre is, hogy a panaszos eleve hozzátartozójával, barátnőjével érkezett a kapitányságra.

Beadványában a panaszos azt állította, hogy első alkalommal, amikor ki akart menni a mosdóba, a rendőrök addig nem engedték ki, míg alá nem írta azt a papírt, amin az előállításra vonatkozó jogai, illetve a betartandó szabályok voltak feltüntetve. Ez a dokumentum

ugyanakkor nincs kapcsolatban az előállított személy által tett, külön íveken szereplő nyilatkozatokkal, illetve a rendőrségi előállítás időtartamáról, az előállítás végén, az előállítás befejező időpontjának ismeretében kiállított igazolással.

A panaszos mind az előállítás időtartamáról szóló igazoláson, mind az ahhoz csatolt nyilatkozaton aláírásával ismerte el, hogy az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdésében foglalt joggal élni nem kívánt. Az előállítás időtartamáról szóló írásos igazolás másolatát a panaszos maga is csatolta panasz-kiegészítéséhez.

Mivel a panaszos a szóban forgó dokumentumokat aláírta, ráadásul a nyilatkozatra saját kézírásával vezette rá vesebetegségének tényét (tehát az iratot nem csak megkapta, hanem nyilvánvalóan olvasta is), a Testület meggyőződött róla, hogy a panaszost a hozzátartozó, illetve a képviselő értesítésének lehetőségéről megfelelően tájékoztatták, így megállapította, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga ezzel összefüggésben nem szenvedett sérelmet.

b) A mobiltelefon elvételét a Testület a következőkben vizsgálta.

Az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése értelmében, akivel szemben személyes szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önveszély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

A Szolgálati Szabályzat 51. §-ának (1) és (3) bekezdése kimondja, hogy az előállított személyt előállító vagy biztonságos őrzését szolgáló más helyiségben kell elhelyezni. Az előállító helyiségben történő elhelyezéskor, az előállított, elővezetett, visszatartott személy ruházatát át kell vizsgálni, és tőle el kell venni azokat a tárgyakat, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál.

A rendőrkapitányság a Testület kérdésére nem cáfolta, hogy a panaszostól a mobiltelefont valóban elvették volna, csupán utaltak a Szolgálati Szabályzat, valamint az egyéb kapcsolódó jogszabályok előállító-helyiségben való elhelyezéssel kapcsolatos rendelkezéseire.

Az Rtv. nem tartalmaz rendelkezést arra nézve, hogy előállítás esetén az érintett személy mobiltelefonját elveheti az intézkedő rendőr. A Szolgálati Szabályzat fent említett 51. §-ának (3) bekezdése értelmében az előállító helyiségben történő elhelyezéskor az előállított, elővezetett, visszatartott személy ruházatát át kell vizsgálni, és tőle el kell venni azokat a tárgyakat, amelyeket fogva tartáskor sem tarthat magánál.

A Testület korábban, 419/2009. (XII. 2.) sz. állásfoglalása Indokolása III. részének 5) pontjában már rámutatott, hogy a mobiltelefon nem tartozik az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján a rendőrség által elveendő tárgyak közé, az előállító helyiségben történő elhelyezés idejére azonban az az előállítottaktól – mint olyan tárgy, amelyet fogva tartáskor sem tarthat magánál a személy – elvehető.

A vizsgált esetben a mobiltelefon elvétele a hivatkozott jogszabályi rendelkezések értelmében indokoltnak tekinthető.

A Testület ezzel összefüggésben megállapította, hogy a panaszos mobiltelefonjának elvétele jogszerűen történt, ami nem sértette a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát.

7) A panaszos általánosságban sérelmezte, hogy a rendőrök eljárásuk során a másik gyanúsított melletti szimpátiájukról tettek tanúbizonyságot.

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye – bármely okból – a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A főkapitány a Testületet ezzel kapcsolatban arról tájékoztatta, hogy a rendőrök azért kezelték a konfliktusban érintett személyt sértettként, mert ő úgy számolt be a kiérkező rendőröknek a történetekről, mintha ő a bűncselekmény elkövetésének kizárólag elszenvedője lett volna. A bejelentővel a helyszínen közölték, hogy majd be kell mennie a rendőrkapitányságra tanúkihallgatásra. Adott napon 19 óra körüli időben ő is megjelent a rendőrkapitányságon, amikor a r. hadnagy vele is közölte, hogy gyanúsítottként fogják kihallgatni az addig megállapított újabb tények alapján. K. J. a közlést tudomásul vette, együttműködően viselkedett, és kérte, hogy jogi képviselője is jelen lehessen. A jogi képviselőt a főnyomozó hívta fel, és tájékoztatta az eseményről. K. J. nyugodtan viselkedett, a főnyomozó utasításainak teljes mértékben alávetette magát, ezért előállítása nem vált szükségessé. A történeti tényállás fokozatos feltárulása folytán mindkét személy ugyanolyan, gyanúsított jogállásba került az ügyben, velük szemben részrehajlás nélkül történtek a nyomozati cselekmények.

A Testületben az intézkedés során keletkezett dokumentumok áttekintését követően az a meggyőződés alakult ki, hogy a bejelentő, K. J. a rendőröknek a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban kizárólag azokat a körülményeket tárta fel, melyek arra utaltak, hogy a panaszos az elkövető. A helyszínen intézkedő rendőrök jelentésükben részletesen beszámoltak róla, pontosan miről tájékoztatta őket a bejelentő. K. J. a rendőröknek előadta, hogy egy ismeretlen férfi üzlete elé parkolt, ezért megkérte, hogy álljon át a parkoló másik felére, hogy ne akadályozza a rakodást. Az ismeretlen férfi kérésének nem tett eleget, és közölte vele, hogy nem fog onnan elállni gépkocsijával. Ezt követően kisebb szóváltás alakult ki köztük, majd az ismeretlen férfi és a nő elindultak a vasútállomás irányába. K. J. ezt látván a cég tulajdonát képező személygépkocsijával odaparkolt a másik férfi személygépkocsija elé. Ezt látva a férfi és a nő visszajöttek a vasútállomás irányából, újabb szóváltás alakult ki, mely tettelegességgé fajult, mivel a férfi és a vele lévő nő megtámadták a bejelentőt. A férfi több alkalommal megütötte őt, melynek következtében arca bal fele is megsérült.

A fentiek alapján a Testület úgy találta, hogy az intézkedő rendőrök plauzibilis indokolását adták annak, hogy miért nem kezelték egyformán a panaszost és a bejelentőt az intézkedés kezdetén. A Testület álláspontja szerint, mivel a bejelentő a panaszost nem ismerte, nevét nem tudta, és a rendőröknek igazolhatóan mindössze annyit hozott tudomására, hogy ő a sértett, a panaszos pedig az elkövető, a rendőröknek mindaddig nem lehetett tudomásuk K. J. valós szerepéről, amíg a panaszos be nem ment a rendőrkapitányságra feljelentést tenni.

Ugyanakkor a Testület jelen állásfoglalás III. rész 2) pontja alatt vizsgálta az előállítás arányosságát, és nem tudta tisztázni, valóban indokolt volt-e a panaszos előállítása iránt intézkedni. Ezen túlmenően a Testület rámutat, hogy a panaszos az intézkedés hangneme kapcsán is sérelmezte a részrehajlást (állítására szerint a r. hadnagy megkérdezte: „Ugyan árulja már el, miért mindig maga az áldozat? Nem lehet, hogy a stílusa miatt?”), az egymásnak ellentmondó állítások miatt a Testület pedig e kérdésben sem tudta feltárni, pontosan mi hangzott el, és mi nem, a kihallgató-helyiségben.

A fentiek alapján összességében a Testület nem tudta egyértelműen tisztázni, hogy az előállítás tényleges foganatosítása értékelhető-e a részrehajlás megnyilvánulásaként, illetve nem tárhatta fel, hogy elhangzottak-e a r. hadnagy idézett kijelentései, így a panaszos tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

IV.

A Testület hatásköre hiányát állapította meg a panaszos kihallgatási jegyzőkönyv felvételével kapcsolatos észrevételeit illetően, valamint azzal kapcsolatban is, hogy a rendőr állítólag a kihallgatás során többször is kiment kérdéseket feltenni a másik gyanúsítottaknak. Az előállítás jogalapját a Testület megfelelőnek találta, így az a panaszos személyes szabadsághoz fűződő alapvető jogát nem sértette, az arányosság kérdésében ugyanakkor nem tudott állást foglalni, így a személyes szabadsághoz való alapvető jog sérelme ezzel összefüggésben nem volt megállapítható. A Testület az előállítás időtartamát nem találta aránytalannak, ezért megállapította, hogy a személyes szabadsághoz való jog az időtartammal összefüggésben nem sérült. A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta tisztázni, lehet-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemet sérelmező állításainak, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme sem megállapítható. A kabát megrongálásával és elvételével kapcsolatban sem volt mód a tényállás tisztázására, így a panaszos tulajdonhoz és tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme ezzel összefüggésben nem volt megállapítható. Az előállító helyiség körülményeire nézve a Testület kimondta, hogy azok a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nem sértették, a higiénés viszonyokkal, a mosdó használatával és az ivóvízhasználattal összefüggésben viszont a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem volt megállapítható. A Testület tisztázta, hogy a panaszost a képviselő értesítésének lehetőségéről megfelelően tájékoztatták, így megállapította, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga ezzel összefüggésben nem szenvedett sérelmet. A mobiltelefon elvételét a Testület jogszerűnek találta, így kimondta, hogy a rendőrség eljárása a tisztességes eljáráshoz való jogot nem sértette. Mivel a részrehajlás kérdésében a Testület nem tudta a felmerült ellentmondásokat megnyugtatóan tisztázni, a panaszos tisztességes és részrehajlásmentes eljáráshoz fűződő alapvető jogának sérelme nem volt megállapítható.

A Testület mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján az állásfoglalást megküldi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjének.

Budapest, 2013. szeptember 18.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET